

er egentlig vel det ene væsentlige eller dog det væsentligste formeentlige Fortrin — at Kredretterne bedre end Overretterne ville kunne lade Tilstalte og Vidnerne møde for sig og heldigere virke til Sagens Oplysning paa Grund af deres større Nærhed ved Gjærningsstedet, Vidner osv. Dette ville vi i og for sig ikke bestræbe, skjøndt det paa den anden Side jo ingenlunde er ubeløst, at ogsaa Overretterne kunne lade Tilstalte og Vidner møde for sig, forsaavidt dertil maatte findes Anledning; det Endeste, som vilde kunne medføre nogen Bæmskelighed herved, vilde være den større Afstand, hvori de Paagjældende mulig opholde sig fra det Sted, hvor Overretten holdes, men ugjærligt vilde det da i saadanne Tilfælde ikke være, at Overrettsdommerne kunde begive sig andet Sted hen. Hvad vi imidlertid særlig lægge Vægt paa og maae bede bemærket, det er, at det formeentlig ikke gaaer an ved Sagens Paagjættelse i Appellinstantsen at sammenblande 2 Systemer. Det gaaer ikke an at lade Appellretten deels dømme efter skrevne Akter, deels efter Forklaringer m. v., som bringes frem for selve Dommerne, saa at disse faae det hele fyldige Indtryk af dem; herved vilde nogle Vidner eller nogle Forklaringer kunne faae en aldeles uilbørlig Overvægt over andre. Men naar dette er saa, vilde Følgen af, at den lettere Afgang for Kredretten til selv at paahøre en ny Forklaring, benyttedes, blive den, at hele Sagen eller dog det Parti af den, som paa nogen Maade staaer i Forbindelse med de nye Vidner eller de nye Forklaringer — hvilket ikke altid vil være let isorveien at afgjøre — maatte paany foretages for Kredretten. Det vilde da fremdeles i Virkeligheden ikke blive en Appel, men en ny Behandling af Sagen, og en stor Deel af Arbeidet i Iste Instants vilde være spildt, nyt Arbeide paaført Vidner osv., og dog mulig Resultatet ikke blive sikkrere, saa vist som det ikke kan benægtes, at Erindringen hos de tidligere afhørte Vidner i Mellemtiden kunde være bleven svækket og det friske Indtryk i mange Henseender ubvisket. Man vil dog formeentlig give os Ret i, at en saadan heel ny Gjenoptagelse af Sagen ikkun undtagelsesviis bør finde Sted, men ligesom Overretten, som bemærket, i slige Undtagelsestilfælde vel

nok kunde yrdne det saaledes, at Sagen kunde behandles for den ligesaa godt og bekvemt som for Kredretten, saaledes maa det formeentlig ogsaa erkjendes, at det Fortrin, der i den omhandlede Henseende maatte være forbundet med Sagens Henlæggelse til Kredretter istedetfor til Landsoverretter som Appellinstants, taber i Betydning i samme Grad, i hvilken den nye Behandling maa antages at ville og at maatte blive en Undtagelse. Naar det iøvrigt synes, som om man ikke finder den hidtil, ganske vist ikke i noget ringe Omfang, af Overretterne ubviste Virksomhed med Kjendelsers Afgjættelse helbig, maa det dog maaskee paa den anden Side være tilladt at minde om, at mangen Sag først igjennem slige Kjendelser er bleven fulbstændig oplyst, og at Overretternes kontrolerende og reviderende Virksomhed forsaavidt vistnok har været til Gavn; det turde vel endog være, at det kunde være ret heldigt, om denne reviderende Virksomhed — efter den nye Ordning naturligviis med Hensyn til den nye Anklagemagts Udførelse af dens Hverv — kunde vedblive ialtsald i nogen Tid efter Indførelsen af den nye Tingenes Tilstand, indtil større Dvælse og Erfaring var bleven vunden.

Er det imidlertid saare tvivlsomt, om der i Virkeligheden vil vindes Noget, navnlig ogsaa i den Henseende, man nærmest antager det, ved at skabe nye Retter, Kredretterne, som Appellinstants i de mindre kriminelle Sager, troe vi paa den anden Side, at Ulemperne derved ligge nær og ere temmelig sikkrere. Det er aabenbart, at enten ville Sagerne derved kunne lide et ikke ringe Ophold, naar der skal ventes, til Kredretten, 4 Gange om Aaret, sammentræder, hvilket Ophold navnlig bliver af stor Betydning, naar Tilstalte er fængslet, eller ogsaa vil der forsaarsages betydelige Omkostninger, dersom nemlig Kredretter særligt skulle sammentræde udenfor de almindelige Rævningeretsamlinger. Selv uden dette vil Rævningeretsdommernes forlængede Samværen som Kredret medføre ikke ganske ubetydelige Omkostninger, og ligesom et saadant hverdagsligt Hverv for Førstedommerne i Rævningeretterne let kan føre dertil, at disse Mænd ikke tillige kunne røgte andet Dommerhverv (som Medlem af Højesteret eller en af Overretterne), saaledes kunde vel ogsaa den